

ZÁM.

t fel-
hogy
lév és
olyas-
áskép
rszky
meg-
ok jó
edves
öszö-
rgit.
y ha
illet
érjek
ezen-
mak
y üd-
parti-
(*Byy.*)
inkre
állal-
adata.
orvosi
na és
csoda
Sajó-
hogy
elfe-
én és
n. —
egy-
«-tól,
ttlét-
elhe-
tisza
yszer
erta.
anul-
elké-
eret-
agya-
egy
sinos
ázár
örö-
m az
blem,
elkép
a kö-
mat. A
is be-
cskét
vagy,
föld-
m kö-

KIS LAP

ÁRVA MÓKUS. (Lásd a 387. lapon.)

25. szám. — 1879. Ara negyedévre 1 frt 40 kr. XVII. kötet.

m-épület.
lat.

A BÜVÖS TÜKÖR.

— Beszélyke. —

GYANCSAK folyt a tanulás a Darvas ur nevelő intézetében, mert a Karácsony közeledett s jutalom volt kitűzve egy dolgozatra. Sokan belefogtak a munkába, mert sokan vágytak a dicsőségre,

hogy a karácsonyi szünnapokra hazamenve magukkal vigyék a jutalmat s mutathassák szüleiknek, mint szorgalmuk és jó viseletük bizonyítékát. De mikor egy-két hét elmult, már csak kevés volt a versenyző; a föladvány nehéz volt, sok tanulást, munkát kívánt a rendes leczkén kívül. Ebbe a legtöbben belefáradtak s egyik a másik után kidőlt, úgy hogy végre csak ketten maradtak, Ernő és Lajos. És mikor megjött az eldöntés nagy napja, Ernő lett a győztes, övé lett a jutalom.

Amilyen nagy volt Lajos szomorúsága, épen olyan nagy volt az Ernő öröme s már előre örült annak, mily büszkén fog néhány nap mulva otthon beköszönni a jól megérdemlett jutalom.

E nap estéjén azonban Ernő valami furcsát, nagyon furcsát fedezett föl: egy bűvös tükröt, melyben saját magát látta és másokat is. Hiába hunyta be szemeit, mikor lefeküdt, azért mégis látta, amit ez a tükör mutatott; és el sem dobhatta, össze sem törhette ezt a tükröt, mert nem lehetett megfogni.

A legelső, amit a tükörben látott, egy fiu volt, könyvvel, irásokkal kezében, melyeket késő este, sőt éjjel és kora hajnalban is szüntelenül forgatott, tanult, aggodalmasan lesve, nem lepi-é meg valaki. Ez pedig ő maga, Ernő volt. Aztán mutatott a tükör egy másik fiut, sápadt arczzal, beesett szemekkel, gyöngé testalkattal; ennek is könyv volt a kezében, ez is szorgalmasan akart tanulni késő éjjel is, de nem bírta a nagy erőfeszítést, a könyv kiesett kezéből s fájdalmasan sóhajtá: »Oh, mennyire fáj a fejem! Nem bírom tovább, le kell feküdnöm! Már talán el sem készülök, vagy legalább nem jól! Pedig mennyire örült volna szegény jó anyám!«

Hiába erőlködött Ernő, hogy ne lássa ezt a képet a tükörben, mindig ott volt az szemei előtt, míg végre elaludt. De korán reggel, amint fölébredt, megint csak ugyanazt látta. És ekkor így szólt magában:

— Ez a tükör igazat mutat... az én érdemem nem olyan nagy... Lajos inkább érdemelte volna a jutalmat.

Amint ezt gondolta, a másik szobában halk zokogást hallott. Benyitott s látta, hogy Lajos van ott s fejét kezébe rejtve busul. Hozzá lépett és barátságosan mondá:

— Még mindig azon busulsz, hogy nem te győztél? No, ne szomorkodjál hát annyira, hiszen egyikünknek végre is vesztetni kellett s már szinte sajnálom, hogy nem én vesztettem. De hiszen te nyugodt lehetsz, mert becsületesen törekedtél, nem tehetsz róla, hogy én erősebb vagyok s éjjel is bírok tanulni, ami pedig tulajdonképen nem is szabad. (Vége köv.)

ÁRVA MÓKUS.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES apám, bocsáss kérlek
Az erdőbe engemet!
Tudok egy fát, azon fészket,
Fészekben kis evetet.

Vastag hó fedí az avart,
Alóla a makk-szemet
Kis körmével kikaparni
A mókusnak nem lehet.

Annyit láttuk már mi egymást!
Jó viszony van közöttünk.
Mi egymással még az őszön
Barátságot kötöttünk.

A fenyőfa, melyen lakik,
Karácsonyfává legyen.
Engedd hogy a mogyorócskát
Ágaira föltegyem.«

Igy szólt atyjához Rizácska,
S apja bele egyezett;
Kimentek a nagy erdőre.
Keresni az evetet.

Oda értek, föl is néztek —
De meg nem pillanthaták,
Szólitgatták, hívogatták,
Döngették a fenyűfát.

Hát egyszerre, hogy Rizácska
Véletlenül letekint:
Ott látja a mókust, ahogy
Keservesen nyöszörint.

Hozzá hajlik, fölemeli,
Simogatja, biztatja,
S kiterítve zsebkendőjét:
Abba bele csúsztatja.

Haza érnek s a melegen
Fölvidul az evetke,
Riza jól megvendégeli
S ölelgeti nevetve.

A TÜNDÉRFÁTYOL.

— Mese. —

MULT hetekben, mikor még szép
őszi napok jártak, láttátok azo-
kat a finom szálakat, melyek a
levegőben lengenek? Odatapadnak az em-
ber ruhájára, kalapjára s közönségesen
»békanyál«-nak vagy »bikanyál«-nak ne-
vezik. Sokan nem tudják, mi ez, pedig
nem nehéz megtudni. Ha egy ilyen lengő
szálacskát megfogunk és gondosan meg-
vizsgáljuk, egyik végén egy piczike pókoc-
skát találunk. Ez a pókocska ereszti magá-
ból a szálát, a szellő fölkapja és viszi
messzire; a pókocska ott van a szál végi-
ben és föntebb vagy alantabb száll tetszése
szerint, mert ha le akar bocsátkozni a
földre, lassacskán behuzza a szálát, ami
az ő szárnya és ha behuzta, akkor leesik
a földre. Ha megint föl akar emelkedni,
fölmegy valamely bokorra, kiereszti a szá-
lat és ismét röpül.

Miért szállonganak így ezek a pókoc-
skák, honnan jönnek, hová mennek? Én
bizony nem tudom és talán a tudósok sem
igen tudják még. De tudok róluk egy kis
mesét, ami persze csak mese, de azért el-
mondom nektek.

Hajdanában, régesrégen, mikor még
tündérek is jártak a földön, messze vala-
hol egy titkos tündérországból élt egy
boldog tündérnemzetség. Királynőjük szép
és okos volt, mint igazi tündérr királynőhöz
illik s ha apró tündérei kissé unatkoztak,
megengedte nekik, hogy kissé sétáljanak
a földön. Hogy pedig minden üldözéstől
mentve legyenek, azt a hatalmat adta
nekik, hogy mihelyt fátyolukat arcukra

huzzák, aprócska pókokká váljanak, melyek vékonyka szálon lengnek tova a levegőben, úgy hogy senki sem gyaníthatja, kicsodák. Az a vékony szálaicska az ő büvös fátyoluk volt.

Történt egyszer, hogy a pók-királynő leánya is egy ilyen sétára kívánczozott; anyja nem örömet eszeltette, mert tudta, hogy leánya nagyon jószívű, de nagyon gondatlan is. De végre csak megengedte, két másik tündért adott melléje kíséretül és lelkükre kötötte, hogy jól vigyázzanak,

mert vannak durva emberek is, kik közt baj érheti.

A három tündér tehát vigan utnak indult, még pedig emberi alakban, mint valami csodaszép három kis gyermek, fényes aranyos ruhában. Ha embert láttak közeledni, arcukra öltötték a fátyolt s mint kiscike pókocskák lengtek a levegőben, vagy elbujtak a fűben.

Egyszer, amint egy erdőcske szélén megpihenni készültek, az egyik tündérke fölkiáltott:

A JÉG HÁTÁN. (Lásd a 390. lapon.)

— Ne itt! Menjünk hamar tovább! Amott embert látok a fűben feküdni.

— Csakugyan, — egy kis fiu feküdt ott, majdnem olyan fényes aranyos ruhában, mint az övék. De amint feléje közeledtek, nem mozdult meg, mert aludt.

— Oh, nincs semmi baj, szólt a tündérkirálynő leánya. Alszik. Nézzük meg! Még ugysem láttam közletről igazi embert, ez pedig olyan csinos fucska.

— De ha fölébred! aggódék a másik.

— Dehogy ébred! Aztán ha fölébred is, olyan szelid képe van, hogy bizonyosan

nem bánt . . . ha pedig bántani akarna, no's akkor rögtön eltününk.

Egészen közel mentek tehát, de mivel emberi alakjukban egészen olyanok voltak, mint az igazi emberek, lépteik zajára a fucska fölébredt. Bámulva látta az előtte álló három csodaszép gyermeket s szemeit dörzsölve mondá:

— Nem tudom, álmodom-e még mindig, vagy ébren vagyok . . . kik vagytok, szóljatok!

A három tündérke megrettenve hátrált s ketten már készültek arcukra

vonni a fátyolt, de a királyleány így szólt hozzájuk:

— Várjunk még ... hátha nem bánt s jól mulathatunk vele?

A fucska fölkel s kérőleg szólt ismét:

— Oh, ne fussatok el ... hiszen én nem bántalak, inkább játszunk együtt. Bizonyosan ti is királyi gyermekek vagytok, ámbár én nem ismerlek. Én a királyfia vagyok ... lássatok, amott van a kastélyunk; de ott olyan rossz ... van egy testvérem, aki mindig bánt és üldöz, azért jövök ide ki az erdőbe s magam játszom. De ez meg unalmas, néha elalszom bele. Játsszatok velem!

— Nem bánom, játszunk! szólt a tündérkirálynő leánya. De mit játszunk? Tudsz valamit?

— Oh, tudok én sokfélét: bujósdit, szembekötősdit, farkas és bárányt ... aztán vannak otthon szép játékszereim, majd azokat is kihozom, ha holnap eljöttök.

És játszottak, mulattak s a tündereknek nagyon megtetszett az emberi mulatság. Végre azonban esteledni kezdett, válni kellett s a királyfi kérdé:

— Eljöttök holnap? Majd hozok szép játékszereket.

— Nem jöhetünk, tovább kell utaznunk!

Erre a kis királyfi olyan szomorú lett, hogy könny is kicsordult szeméből; de nem szólt semmit, hanem nagy busan haza ballagott.

— Hátha még holnap is ide jönénk, szólt a tündér királynő leánya kíséreihez.

— Nem lehet, feleltek azok. Már itt az őszi, maholnap beköszön a tél, hó és

jég lesz s akkor otthon kell már lennünk, mert a zuzmara megölne pók-alakunkban.

Megindultak tehát, de a királyleány nem tudta felejtetni, milyen szomorú volt az ő kis játszótársa.

— No bizony, egyszer még visszaérhetek hozzá, gondolá.

És észrevétlenül elmaradt kísérőitől. Azok tovább mentek hazafelé, ő pedig visszatért arra a helyre, ahol a kis királyfival találkozott. Nagy volt másnap a királyfi öröme, mikor kedves játszótársát ismét ott találta. Megint elmulattak pompásan, azután másnap, harmadnap is és még tovább. Egyszer aztán, mikor már a kis királyfi jóformán kifogyott a játékaiból, a tündér így szólt:

— Eddig te mulattattál, most majd én mulattatlak. Látod milyen jó fiu vagy. Soha sem fürkésztél, ki vagyok, s tudom, nem lesz okom megbánni, ha megmondom. Jöjj, most röpillni fogunk s az alatt elmondom, ki vagyok.

Ezzel a tündérke elővette fátyolát és saját arca meg a királyfié fölé berítá. A királyfi rögtön valami csodás változást érzett: nem tudta, mi történik vele, csak azt tudta, hogy nagyon pompásan érzi magát s magasan lebeg a levegőben. Onnan a magasból gyönyörűen látszott a vidék: erdők, mezők, városok fölött repültek s mikor aztán megelegtek, lebocsátkoztak a földre és a tündér egy titkos mozdulatára visszanyerték emberi alakjukat.

És így mulattak aztán mindennap.

De a királyfi gonosz testvérének feltűnt, hogy az ő öcsse mindennap kísétál az erdőbe s olyan vigan tér vissza. Megleste tehát és csakhamar megtudott mindent.

— Ahá, tündérrel mulatsz és engem meg sem hívtok! No megállj, kedves tündér, majd kifogok én rajtad!

Másnap már korán lesbe állt s mikor a tündérke megjelent, a gonosz hirtelen előugrott és elkapta fátyolát. Sirt, könyörgött a tündérke, ígért mindenfélét, de a gonosz fiu kaczagva felelé:

— Majd később meglátom, mennyiért adom vissza fátyolodat: most én akarok kissé röpülni. Várj meg míg visszatérek.

Arczára borítá a fátyolt s rögtön eltávozott és röpülni kezdett, a tündérke pedig várta. De mindhiába. Mert épen ekkor nagy hóförgeteg támadt, a pók-alakban röpülő gonoszt lesodorta a folyóba, hol aztán a jégbe fagyott és elveszett.

Másnap a jó kis királyfi nem is igen akart kimenni az erdőbe, olyan zuzmarás, zimankós idő volt.

— Nem hiszem, hogy kis tündérem ma is eljönne, gondolá. De mégis elmegyek, hátha talán még eljön.

Kiment, — s mekkora volt bámulata, mikor kis játszótársát dideregve, zokogva látta ott a havas földön heverni.

— Mi baj, mi történt? kérdé ijedten.

— Végem van! Végem van! zokogá a tündérke. Elárultam, ki vagyok s utolért a büntetés. Gonosz bátyád meglesett, elrabolta fátyolomat s nem hozta többé vissza. Bizonyosan elsodorta a hóförgeteg, elveszett örökre. Most már én is csak olyan közönséges emberi lény vagyok és itt nyomorultan meg fogok fagyni!

— De azt nem engedem! felelt a jó királyfi. Velem jössz a palotába s ezentul ott fogsz velünk élni.

Ugy is történt s az öreg király, mikor megtudta a történeteket, szívesen fogadta a volt tündért, kiből aztán gyönyörű, kedves királyleány lett. De tündér nem lehetett többé soha s mire nagyra nőtt, maga is azt hitte, hogy csak álmodta az egészet, nem is volt soha tündér.

Tündérorszáiban azonban a királynő várta, mindig várta kedves leánya hazatérését. A két kísérő, kit melléje adott, busan beszélte el, hogy a királyleány titkon elhagyta őket, nem tudják, hová ment. Talán csak hazajön.

De bizony nem jött haza s a tündér királynő aztán egész népét utnak indította keresésre. És azóta minden esztendőben utra kél a tündérnépség, de többé nem mer emberi alakot ölteni, hanem csak pókocská alakjában szállong. Bejárják az egész világot, erdőn, mezőn, városokban ott lebegnek és keresik királynőjük elveszett leányát és örökké keresni fogják, mert soha többé meg nem találhatják.

A JÉG HÁTÁN.

(Képpel a 388. lapon.)

ZIRR, zurr, jobbra balra
Csusszan, reppen kicsi, nagy.
A víz keményre van fagyva,
Üdvözöllek, derék fagy!

Bokorra mely rózsát hint el:
Szeretem a szép tavaszt;
De kedves a tél is, amely
Arczunkon rózsát fakaszt.

Zirr, zurr, akik vigan
Szántjátok fel a jeget:
Fagyoskodó éhezőkrol
Meg ne feledkezzetek!

TÉLI KIRÁNDULÁS.

— Beszélyke, öt képpel. —

IMANKÓS, csikorgó hideg deczemberi nap volt; egész éjjel erősen havazott s mikor a gyermekek reggel fölbredtek és a jégvirággal borított ablakon kitekintettek, hófehérbe öltözve látták az egész vidéket.

Nagy volt e fölött az örömük, mert Bélának azonnal eszébe jutott, hogy megvan még tavalyról a szánkája, most majd pompásan lehet szánkázni. Csakhogy erről a mulatságról egyelőre le kellett mondanok; először, mert Mariska még tegnapelőtt meghült és ráthás volt, aztán mert az ég még mindig nagyon el volt borulva, újabb havazástól lehetett tartani s a mama nem engedte meg, hogy kimenjenek.

— Menjete az ebédlőbe s ott játszogatok szépen, mondá nekik.

Az ebédlő tágas terem volt s itt játszhattak kedvükre mindenfélét. Nem is nagyon bánták tehát, hogy ki nem mehettek, hanem összehordták mindenféle játékaikat s délig pompásan elmulattak. Rendeztek nagy utazást a föld körül, a szőnyeg volt a kocsi, melyen Mariska és Etelka ültek, a kis Elek lóháton utazott, Béla pedig, mint legerősebb, gyalog; koronként állomásokat tartottak s elővették a tarisznyát, melyben kifli, mozsola s más jóféle eleség volt, ami efféle nagy utra szükséges; aztán folytatták az utazást, találkoztak egy veszedelmes rablóval, aki ugyan a Mariska bábuja képében csöndesen feküdt az asztalon, de Béla az esernyő-puskával vitézül agyonlőtte. (Lásd a képet a 394. lapon)

Mikor az utazással készen voltak, más játékba fogtak s délig olyan jól elmúlt az idő, hogy szinte csodálkoztak, mikor már ebédhez kellett ülni.

Ebéd után folytatták a játékot s eleinte még találtak is ujat, főztek ozsonnát a Mariska bábu-konyháján, játszottak bujósdit, szembekötösdit, de lassankint mindenbe beleuntak, már nem találtak semmi új játékot. Mariska és a kis Etelka a szekrény mellett álldogáltak, üldögéltek, gondolkozva, nem akadna-e még valami új játékszer a fiókban; Béla és Elek pedig egy szép kis ostort bámulgattak, sohajtozva, milyen jó volna odakint lovaglósdit játszani, úgy mint a nyáron! (Lásd a képet a 395. lapon)

Oh, most még sokkal jobb volna, mint nyáron! szóló Béla. Én huznám a szánkát, ti leányok bele ülnétek. Elek volna a kocsis, — milyen pompás volna!

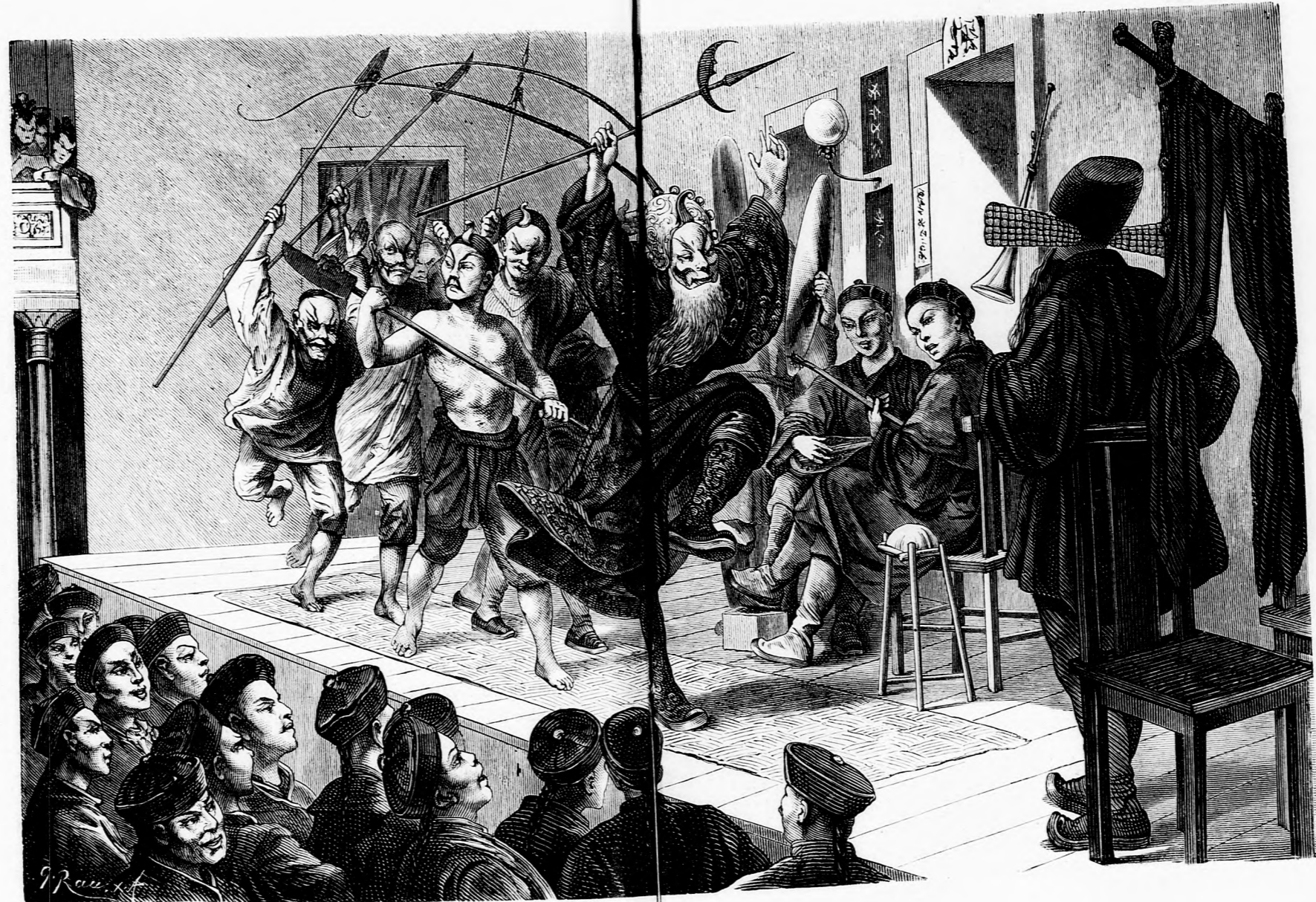
— Bizony jó volna! sohajtá Elek.

— Milyen kár, hogy nem szabad kimennünk, szóló Mariska.

— Óh, csak te hallgass, szóló Béla boszusan. Te vagy az oka mindennek. Ha tegnap nem prüsszögtél, köhécseltél volna annyit, a mama nem mondta volna, hogy meghütötted magadat s nem tiltotta volna meg a szánkázást.

— De hát tehetek én róla, ha tüsz-szentenem kellett? Mikor úgy csiklandozta, csavarta az orromat! Aztán te vagy az oka, hogy meghültem, mert kiültél a hideg tornácra tegnapelőtt este, mikor már mezitláb voltam.

Erre a vádra Béla urfi nem felelt, hanem az ablakhoz lépve bámult ki a szabadba. (Folytatása a 394. lapon.)

KHINAI SZINHÁZ. (Lásd a 399. lapon.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

— Már nem havazik . . . nem is fog-tudom, dörmögé kedvetlenül. A többi fiuk bizonyosan ott szánkáznak mindnyájan a kis erdőnél, vagy hólapdával játszanak, hóbabát építenek. Nekünk pedig itt kell ülnünk a szobában!

— Hiszen hóbabát mi is csinálhatnánk, szólt a kis Elek nagyon bölcs kép-

pel. Nézzétek, itt az ablak-párkányon sok hó van, kinyitjuk az ablakot és összekapjuk. Ki sem kell mennünk.

Ezt mindnyájan roppant okos gondolatnak találták s iziben nyitva volt valamennyi ablak. Jéghideg szél csapott be, de ezzel nem gondoltak, hanem gyorsan kaparták össze a havat s hordták össze egy nagy csomóba a szőnyegre. Mikor

BÉLA VITÉZÜL AGYONLÖTTE. (Lásd a 391. lapon.)

mind együtt volt és hozzá akartak fogni a munkához, észrevették, hogy ebből bizony semmi sem lesz, mert a szoba meleg levegőjétől a hó rögtön elolvadt és a kis Elek okos gondolatából egy nagy pocéta lett a szoba közepén. Erre aztán még rosszabbra fordult a kedvök.

— Ez nem ér semmit, kiáltá Béla.

A hóval csak odakint a szabadban lehet játszani. Én azt mondom, hogy menjünk ki . . . majd szánkázunk.

— De mamácska nem engedi meg! szólt Mariska.

— Persze hogy nem, ha kérdezzük. De elmehetünk, vissza is jöhetünk, a nélkül, hogy megtudnák. Most éppen oszon-

nához i
nyosan
régén it

mindny

de felöl
nak . .

Ezze
nagyon
voltak
Kis id
Béle m

zony,
kimeh
Haner
sze ti
olyan
nyak
Mi
zunk r
Elek:

zony!
vitéz
kalap
gyen.

épen
dulá
táma

szob
kács
hetj

talá

nához ültek . . . itt van Irma néni, bizonyosan elbeszélgetnek estig. Addig mi régen itthon leszünk.

— Jó lesz, jó lesz, menjünk! kiálták mindnyájan.

— Igen ám, szólt hirtelen Mariska de felöltönyeink a mama szobájában vannak . . . még a kalapjaink is!

Ezzel aztán nagyon meg voltak akadva. Kis idő múlva Béle megszólalt:

— No bizony, . . . azért kimehetnénk . . . Hanem persze ti leányok olyan fázékonnyak vagytok! Mi nem fázunk meg, ugyé Elek?

— Nem bizony! felelt Elek vitézül. Csak kalapunk legyen.

— Igen, de nektek sincs kalapotok. Ez is tőkéletesen igaz volt s már épen le akartak mondani az egész kirándulásról, mikor Mariskának egy jó ötlete támadt.

— Tudjátok mit? Menjünk a cseléd-szobába . . . most nincs ott senki. A szakácsné meg a szobaleány ruháit felölt-hetjük.

Ezt mindnyájan pompás gondolatnak találták és csakhamar végre is hajtották.

Mariska a szobaleány kalapját és a szakácsné ünneplő ruháját öltötte fel. Kissé hosszú volt, az igaz, de hát menés-közben föl lehet emelni. Etelka a szobaleány vasárnapi köpönyegét és a szakácsné nagy téli fejkötőjét vette föl, Elek pedig egy vörös kendőt kötött a fejére. Csak Béla vitézkedett, hogy neki nem kell az

efféle női ruha, nem fázik ő meg úgy sem; csak zsebken-dőjét kötötte nyakára.

Épen elkészültek, az öltözködéssel, mikor léptek zaja hallatszott. — Gyorsan kiosontak a kertre nyíló ajtón, szerencséjükre épen akkor, mikor a szobaleány benyitott a szobába; csak épen hogy be-

csukhatták maguk után az ajtót. Lábujjhegyen szaladtak, — az az szaladtak volna, ha Mariskát gonoszul meg nem fogja az ajtó. A kalapselyem pántlikáját becsipte az ajtó.

— Jaj, nem mehetek, kiáltá Mariska. Ki kell nyitni az ajtót.

— Az nem lehet, szólt Béla, mert meglátnak. Inkább vesd le a kalapot.

— Igen de ha véletlen erre jön valaki, szemébe tűnik a kalap, aztán mindjárt kutatni fogják, hogy jutott ide!

... EGY KIS OSTORT BÁMULGATTAK . . .
(Lásd a 391. lapon.)

— Mindjárt segíték én rajta, szólt Elek. Van késem, levágom azt a haszon-talan pántlikát.

Nem is haboztak egy csöppet sem; Elek azonnal levágta a kalapról a szép selyem pántlikát. (Lásd a képet ezen a lapon.)

Most már nem volt semmi akadály, Gyorsan végig iramodtak a kerten s a hátsó ajtón ki a szabadba, miután Béla előbb még a kerti házból előhozta a szánkót. Csipős hideg volt, de ezzel nem törődtek, roppantul tetszett nekik a pajkos csiny.

Kint a mezőn azonban mély hó volt s a kicsi Etelka térdig süppedt belé, lábcskáie egészen átnedvesedtek. Egy ideig csak türteelszántan, később sem panaszkodott, de a fájdalom könnyeket csalt szemébe s mindinkább elmaradozott testvéreitől.

— Kár volt Etelkát magunkkal hozni, szólt Béla boszusan. Már látom hogy ki nem bírja!

— Hát maradjon hátra ... nézzétek, itt van egy fatuskó, ezen kényelmesen bevárhat, míg mi visszatérünk, szólt Mariska. Nem fogsz félni, ugy-e nem?

— Oh nem ... nem félek, csak fáradt vagyok, felelt a kicsike.

— No's, hát maradj itt. Nem sokára visszatérünk.

Etelka leült a fatuskóra, melyről a fiuk letisztították a havat; kegyetlenül fázott ugyan, de ígérte, hogy megvárja testvéreit, míg visszatérnek. Ezek tehát szaporán tovább mentek s koronként visz-

... LEVÁGTA A PÁNTLIKÁT.

za - visszanézve, latták, hogy Etelka csakugyan ott ült csöndeskén. (L. a képet a 397. lapon.) Biztatták is egymást ilyenképen:

— Nem eshetik semmi bajja ... aztán a domboldalról látjuk is, ő is lát minket.

Hogya dombhoz érjenek, a patakon kellett átmenni, hid pedig itt nem volt.

— Nem baj, hiszen be van fagyva! szólt Béla.

Kissé ropogott ugyan a jég lábuk alatt, mert még csak egy-két napja fagyott; de átjutottak szerencsésen s nem sokára ott voltak a dombon, melyről aztán vigan szánkóztak lefelé. A nagy mulatságban észre sem vették, mennyire fáznak és megfélekedtek a reájok vára-

kozó Et
amint i
Mariska

helyén.
Cs

megigé

hová l

Err
egyikö
tudott

Eszök

min

ijeszté

hogy

gonos

gók,

meke

nak.

Etel

lopta

oda!

la.

meg

láb

talá

jök

hoz

a jé

bes

ful

dö

ge

ké

közö Etelkáról is. Egyszerre azonban, amint ismét a domb tetején állottak, Mariska ijedten fölkiáltott:

— Nini! nem látom többé Etelkát a helyén.

Csakugyan nem volt ott.

— Talán hazament, szólta Béla.

— Nem, azt nem tette, tudod ha megigér valamit, meg is tartja.

— De hát hová lehetett?

Erre már egyikök sem tudott felelni. Eszökbe jutott mindenféle

ijesztő történet, hogy vannak gonosz csavargók, kik gyermekeket lopnak... hátha Etelkát is ellopta valaki!

— Siessünk oda! kiáltá Béla. A hóban meglátszik a láb nyoma, még talán utólérhetjük.

És ott hagyva a szánkát, egész erdőből szaladásnak eredtek, míg a patakhoz értek; egyszerre akartak átmenni, de a jég erre még gyöngye volt és Mariska alatt beszakadt. A patak nem volt mély, nem fulhatott bele, de egészen derékig megfűrdött a fagyos vízben s amint nagy ijedséggel kivergődni igyekezett, a kalap valami-kép leesett a fejéről, be a vízbe s elszórt.

— Jaj, a kalap! kiáltá még nagyobb ijedelemmel.

— Annak már vége! szólta Béla. Meg a szakácsné ünneplő ruhája is tönkre ment... csupa lucskok!

— Jaj Istenem! mit csinálunk!

— Majd megfizetjük a zsebpénzünk-ből... de most siessünk Etelka után.

Csakhamar oda értek, de ott annyiláb-

nyom volt, — a saját lábaik nyoma — hogy ebből semmit sem tudhattak meg. Egyszerre fölkiáltott Elek:

— Nézzétek!

Itt még más féle nyom is van... ez nem emberi láb!

— Nem... ez valami állat... Istenem! talán bizony farkas!...

E szóra még a vérök is el-

hült és kétségbeesetten bámultak egymásra, aztán mind a hárman sirva fakadtak.

— Most mit tegyünk! zokogá Mariska.

— Nem tehetünk egyebet, mint hogy haza sietünk, felelé Béla csüggedten.

Megindultak tehát haza felé, épen-séggel nem oly vigan, amint jöttek volt; Mariska szinte kék volt a hidegtől és

ETELKA OTT ÜLT CSÖNDESKÉN. (Lásd a 396. lapon.)

ijedtségtől; az átázott ruha lassankint keményre fagyott, úgy hogy alig tudott benne járni s Bélának kellett tartani a hurczát, csak hogy valamikép előre jussanak.

Eljutottak a kertbe s amint a fasorban haladtak, látták sietve szembe jönni atyjukat. Hangos zokogással, remegve közeledtek feléje s az apa is ugyancsak

bámult a furcsa kis társaságon. Épen szólni akart, mikor a kis Elek hozzá szaladt s fuldokló hangon mondá:

— Oh, apácska . . . oh . . . Etelkát . . . a farkas . . . elvitte . . . megette! (Lásd a képet ezen a lapon.)

Azt hitték, az apa majd szörnyen megijed; de azt bizony nem tette, hanem komoly arcczal felelé:

. . . OH A FARKAS ELVITTE . . . MEGETTE !

— Csak jöjjetek be szaporán, majd odabent beszélünk.

Amint beléptek a szobába, jókedvűen eléjük ment Etelka.

— Hát . . . hát nem vitt el a farkas?

Nem bizony, nem vitte el. Az a lábnyom a Kullancs kutya nyoma volt. Gazdáját kísérte sétájában s az apa, megpil-

lantván Etelkát, amint ott a fatuskón ült, haza parancsolta. A kicsike ezt épen nem bánta, mert már reszketett a hidegtől; hazaérve pedig el kellett mondania mindent s ekkor az apa gyorsan a többiek után indult.

Mariska, Béla és Elek, összeázva, szörnyen siralmas keppel álltak ott.

A jó szö
hattak,
a gonc
hogy b
kellett
menek
volt, h
gésen
történt
A
szülők
ezenki
kellett
kaptak
és szo
kellett
D
ilyen l

A

mind
mind
rekne
gibb
ezelőt
mos
nagy
és rón
tozot
másk
gente
a női
után
mely
a sze
moru

form
ben

A jó szülők hamarjában csak arra gondolhattak, hogy a gyermekeket megmentse a gonosz csiny rosz következményeitől, hogy betegek ne legyenek. Rögtön ágyba kellett feküdniök; de egészen mégsem menekültek a bajtól s még jó szerencse volt, hogy egy kis lázon, náthán és köhögéssel kívül egyéb szerencsétlenség nem történt. Harmadnapra már fölkelhettek.

A nagy ijedséget, a betegséget a szülők elég büntetésnek gondolták; de ezenkívül a három bűnösnek mégis lakolni kellett azzal is, hogy egész télen át nem kaptak zsebpénzt, mert ebből a szakácsné és szobaleány elvesztett, elrontott ruháit kellett megfizetniök.

De azután nem is vállalkoztak többé ilyen kirándulásra!

KHINAI SZINHÁZ.

(Képpel a 392–393. lapokon.)

AKÁRHOVÁ utazunk a földön, a hol csak félig-meddig mivelt népek laknak, mindenütt találunk színházat is, mert ez mindenütt kedvenc mulatságuk az embereknek. Színházak léteztek már a legrégebbi óskorban is, több ezer esztendővel ezelőtt és mai napig gyönyörködünk számos szindarabon, melyet abban a régi, nagyon régi időben irtak hirneves görög és római írók. Persze, azóta sok megváltozott a színházakban és ma a színészek másképp játszanak, mint hajdanában. Régente pl. nők nem léptek föl a színpadon, a női szerepeket is férfiak játszották, azután a színészek álarcot kötöttek fel, mely vig vagy szomorú pofát mutatott, a szerint, amint a szerep vidám vagy szomorú volt.

De mai nap is nem mindenütt egyformán tökéletes a színház, még a különben mivelt népeknél sem. Nekünk például

nagyon furcsa multság volna végig nézni egy színházi előadást Khinában. A khinaiak szintén nagyon szeretik a szindarabokat és nagyon régi idők óta vannak színházaik. De ha értenők is a nyelvöket, bizonyosan megszőknének az ő előadásuktól. Szindarabjaik rettenetesen hosszú történetek, melyek két hétig is eltartanak, pedig mindig késő éjjélig játszanak. Nem is gondol azzal senki, hogy a darab elejét vagy végét lássa, hanem kiki a kedve szerint bemegy néhány órára, meghallgat egy részt, aztán haza megy.

A khinai színészek mind férfiak, nőnek nem szabad a színpadra lépni. A színpadon nem látni szép díszleteket, városokat, házakat, erdőket, mint nálunk; színpadjuk mindössze egy kis emelvény s ott vannak a zenészek is, kik hangszereiken roppant recsegő-ropogó muzsikálást visznek végbe. A színészek rendszeren ijesztő maskorába bujnak, de néha igen szép és drága ruhákat is öltenek.

Minthogy az előadás mindig nagyon sokáig tart, a nézők visznek magukkal vacsorát és kényelmesen falatozva, pipázva nézik az előadást.

A »KIS LAP« XVII. köt. 23-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Orosz tea.“

Helyesen fejtették meg: Viczián Antal és Ede, Szmekál Aladár, Dallos Paula, Bobula János, Held Elemér, Vörös Nándor, Straszburger Malvina, Olivia és Emil, Nagy Lotti, Reiner Gyula, Polakovics Ilona, Zsiga és Ernő, Rajesányi Mari, Strasser Otto, Schunda Irma, Hirsch Aranka és Gyula, Beer Gyula és Lajos, Gaál Sándor, Nagy Hermina és Lajos, Szentirmay Béla, Brokes Mariska és Bözsi, Sándor András, Kovács Sándor, Áros János, Lukácsfi Elek, Benedek Pál, Beszterczey Sándor és Balázs, Péterfi Károly, Barabási Ferencz, Teszary Laczika és Ferike, Siska Erzsike, Tóth Miczi, Rámhárter Magdolna.

A »Kis Lap« XVII. köt. 22-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Fekete Ödön és Pál, Péchy Anna, Toffant Ilona, Bacskády Zoltán.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A régére járó évvel a »KIS LAP« jelen kötete is régéhez közeledik, hogy helyet adjon az újnak, a tizennyolczadik. Az új esztendővel immár tizedik évi folyamába lép a »KIS LAP« s az elmúlt tíz esztendőre Forgó bácsi örömmel és büszkeséggel tekint vissza, azzal a jogos büszkeséggel, melyet olyan ember érez, aki szeretettel, odaadással végzett munkájának szép sikerét látja. Mert fényes siker, melyet a »KIS LAP« kivívott; még nem volt a magyar gyermekvilágnak lapja, mely oly hosszú fennállással és évről évre annyira növekedő elterjedéssel dicsekedhetett volna. És nem csak Forgó bácsit ismeri ma már az egész magyar gyermekvilág; hanem Forgó bácsi is, tíz évi tapasztalás után, ismeri kis híve kívánságait s ha eddig meg tudta nyerni szeretetöket, ezután még biztosabban számíthat erre.

A »KIS LAP« lényegében ezután is az lesz, ami eddig volt: a magyar gyermekvilág jó barátja, oktatója, mulattatója; Forgó bácsi gondoskodni fog, hogy a »KIS LAP« ismeretterjesztő és mulattató részei mindinkább érdekesebbek legyenek, s buzdalmában, mint eddig, ezután sem fog lankadni. Az új kötetben

„A vén remete háza“

czímmel egy hosszabb elbeszélés fog megindulni, mely, azt hiszem, még az eddigi közlötteknél is érdekesebb lesz; továbbá lesz ismét egy új

SZINDARAB,

mely alkalmas lesz arra, hogy a farsang alatt kis híveim eljátszák s maguknak és másoknak mulatságos estét szerezzenek vele.

Kisebb elbeszélések, mesék, ismertető cikkek, tréfás és komoly rajzok bőven lesznek a »KIS LAP« minden számában, ugyszintén rejtvények, találós mesék, melyeken a kis olvasók elméjüket gyakorolhatják.

Bucsut nem mondok, mert tudom, hogy az új esztendőben megint együtt leszünk mindnyájan. Tehát isten veletek — a viszonlátásig! **Forgó bácsi.**

Tisztelettel kérjük a »KIS LAP« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »KIS LAP« előfizetési ára:

Negyedévre	1 ft. 40 kr.
Félévre	2 ft. 80 kr.
Egész évre	5 ft. 60 kr.

Az előfizetések (legcélszerűbben postai utalvány után) a »KIS LAP« kiadó-hivatalához, Budapest, Ferenczyek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest, 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.